DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVIII. ZATURDAG den 5den JUNY, 1830. N. 22

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De [illegible] WILLIAM LEE.

WY Directeur ad-interim in Rade van Policie over de kolonie Curaçao, Bonaire en Aruba, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat de concept wet, inhoudende nadere bepalingen omtrent het uitwerpen en wegvoeren van vuilnis uit de Willemstad door het Gemeente Bestuur op den 5den dezer maand gearresteerd en aan ons Directeur ad-interim in Rade ter executoir verklaring aangeboden, luidende aldus:

HET Gemeente Bestuur des eilands Curaçao.

In overweging genomen hebbende dat de bepalingen opzigtelÿk het uitwerpen van vuilnis uit de Willemstad, bÿ Publicatie van Gouverneur en Raden van Policie van dit en onderhoorige eilanden in dato 18-20 Maart 1823 gemaakt, door het daarstellen der nieuwe Vestingwerken op Pietermaai, bezwaarlÿk verder zullen kunnen nagekomen, en het alzoo noodzakelÿk is geworden, om deswegens andere maatregelen te nemen.

Heeft goedgevonden en verstaan om te bepalen zoo als bepaald wordt bÿ deze:

1. Dat aan de noord-oost zÿde van de Willemstad, aan het zoogenaamde Polleije eenen gemetselden bak zal worden daargesteld, welks zÿden om het zuiden door den stads wal en om het oosten en noorden door eenen muur ter hoogte van drie voeten zullen beschreven en de west kant zal open gelaten worden tot aanlanding der ponten in de 3de § dezer bepaling aangewezen.

2. Dat, met intrekking van het bepaalde wegens de plaats van uitwerping bÿ het 2de artikel der Publicatie van Gouverneur en Raden van Policie dezes en onderhoorige eilanden in dato 18den Maart 1823 gearresteerd en op den 20sten daaraanvolgende uitgevaardigd, alle vuilnis, zonder onderscheid, uit de Willemstad, in den bÿ voorgaande paragraaf aangewezenen bak alleen, zal moeten worden uitgeworpen; terwÿl de toegang tot denzelven, uitsluitelÿk zÿn zal door het oostelÿkste van de twee kleine poortjes aan de noord-oost zÿde der stad.

3. Dat de ponten in het 7de artikel der evengemelde Publicatie van Gouverneur en Raden dd. 18-20 Maart 1823 bedoeld, zullen worden aangemaakt om de in gemelden bak verzamelde vuilnis, van wege het Gemeente Bestuur naar zee of elders overtebrengen en uittewerpen; zullende op de wÿze verder bÿ gezegd 7de artikel voorgeschreven, de daarbÿ gevorderde slaven door den Commissaris van Policie gerekwireerd en tot ontruiming van dezen bak, besteed worden.

4. Dat van wege de Policie, dagelÿks bÿ het bedoelde poortje aan de noord-oost zÿde der stad, hetwelk tot 7 ure des avonds zal open blÿven, een der ten haren dienste staande suppoosten of agenten geplaatst zal worden, ten einde toe te zien, dat de bepaling in bovenstaande 2de paragraaf vervat, stiptelÿk worde nagekomen.

5. Dat de overtreders dezer bepaling, zullen incurreren de straffen en penaliteiten, vastgesteld bÿ veelgemelde Publicatie van Gouverneur en Raden van Policie dd. 18den Maart 1823, die, voor zoo verre bÿ deze bepalingen niet gederogeerd of gealtereerd, in volle kracht blÿft bestaan.

6 Dat het Gemeente Bestuur nadere kennisgeving doen zal van den tÿd, waarop deze bepalingen in werking zullen komen.

Aldus onder nadere goedkeuring gearresteerd in de vergadering van het Gemeente Bestuur in het Huis der Gemeente op Curaçao den 5den Mei 1830.

THEOD. JUTTING,
President.

Ter ordonnantie van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.
Secretaris.

Door ons Directeur ad-interim in Rade, overeenkomstig het 46ste artikel van het reglement op het beleid van de regering, het justitie wezen, den handel en de scheepvaart alhier, goedgekeurd en executoir verklaard is, gelÿk dezelve wet, goedgekeurd en executoir verklaard wordt bÿ deze.

Gearresteerd op Curaçao den 19den Mei 1830, het 17de jaar van Zÿner Majesteits Regering.

De Directeur ad-interim in Rade voormeld,
(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.
In kennisse van mÿ,
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad dato ut supra.
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

WY Jonkheer Mr. ISAAC JOHANNES RAMMELMAN ELSEVIER, Directeur ad-interim van Curaçao en onderhoorige eilanden, Bonaire en Aruba, Bevelhebber over de Land en Zeemagt en de Gewapende Burgermagt op dezelve, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal de rekeningen wegens het een percent patentregt sedert den 1sten Januarÿ tot ultimo Maart 1830 uitgeschreven en bezorgd zÿn, zoo hebben wÿ overeenkomstig de deswege bestaande verordeningen, goedgevonden en verstaan te bepalen en hierbÿ kennelÿk te maken, dat de Raad van Policie op Woensdag den 9den dezer des voormiddags te tien ure in de Raad Kamer op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam vergaderen zal, om tot 's middags te twaalf ure sitting te houden, ter aanhooring en beslissing over de belangen der genen, dewelke vermeenen mogten redenen van bezwaar tegen de aan hen bezorgde rekeningen te hebben.

Gearresteerd op Curaçao den 2den Junÿ 1830, het 17de Jaar van Zÿner Majesteits Regering.

(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.
Ter ordonnantie,
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao dato utsupra.
(w g.) W. PRINCE, Sec.

Mengelingen.

GESCHIEDENIS DER TURKEN.

Dezer dagen hield Dr. MITCHELL, in het Instituut van wetenschappen en fraaije letteren te Londen, eene voorlezing over de geschiedenis der turken, en bÿzonderlÿk over de militaire en financieële instellingen van dat Rÿk.

Oorspronkelÿk waren de Turken eene horde Tartaren, van de overzÿde der Caspische zee. Het denkbeeld hunner afkomst is nog niet verloren gegaan, en de Sultan vaardigt nog alle zÿne bevelschriften van zÿnen "Keizerlÿken stÿgbeugel" uit. Hÿ is nog altÿd, volgens de algemeene Turksche wet, *de [illegible] te paard kommanderende, [illegible].*

Deze Tartaren trokken naar Armenië, omhelsden het Mohammedaansch geloof, en werden spoedig daarop door den Kaliph van Bagdad ter hulp geroepen, om eenen opstand zÿner onderdanen te dempen.— Dit volbragt hebbende, was het vrÿ natuurlÿk dat zÿ des Kaliphs gezag om verre wierpen, en zÿn gebied voor zich zelven hielden. Dit verdeelden zÿ onderling in onderscheidene vorstendommen, en leden veel van de legerbenden der kruisvaarders; maar deze schokken doorgestaan hebbende, vereenigden zÿ zich tot eene enkele heerschappÿ, onder Otham, of Otman, naar wien hun rÿk Ottomans of het Ottomansche, werd genoemd. Hÿ veroverde de gewesten van Azië, oostwaarts van Konstantinopel. Amurat II., die van 1362 tot 1390 regeerde, veroverde een groot aantal der Europesche provinciën van den Griekschen tak des Roomschen Rÿks, en vestigde zÿnen zetel te Adrianopel. Mohammed II. nam in 1653 Constantinopel in, hetwelk sedert dien tÿd de Hoofdstad is.

Gedurende 200 daarop volgende jaren breidde zich het Turksche rÿk trapsgewÿze uit; maar in het eind verloren hunne krÿgsbenden de overmagt, welke zÿ tot dus verre [illegible] christen troepen gehad hadden, en in 1699, na door Prins EUGENIUS geslagen te zÿn, bewilligden de Turken in eenen voor hen schandelÿken vrede, en stonden daarbÿ Zevenbergen (Transilvanië) aan den Keizer van Oostenrÿk af. In iederen volgenden krÿg, gedurende de 130 sedert dien tÿd verloopen jaren, zÿn hunne legers geslagen, en is de vrede altÿd door hen met opoffering van grondgebied verkregen geworden.

Het voortdurend krÿgsgeluk der Turken, gedurende vele eeuwen, en hunne bestendige latere nederlagen, moeten toegeschreven worden aan de oprigting van het vermaarde krÿgsligchaam der Janitsaren.— (Hier schetste de redenaar zÿnen hoorderen de geschiedenis dezer krÿgsbende af.)

De Janitsaren werden ingesteld door Amurat II., die van 1362 tot 1390 regeerde. Van den 15 jarigen tot den volwassenen ouderdom, koos hy het vÿfde gedeelte der geheele christen jongelingschap in zÿn Rÿk; verwÿderde die jonge lieden van hunne betrekkingen, en deed in andere provinciën hen het hanteren van den Mohammedaansche sabel, en de grondstelligen der Mohammedaansche godsvereering aanleeren. Hunne ziel werd tot bloeddorst en woestheid gestemd, door het tot het ter dood brengen van misdadigers en krÿgsgevangenen te bezigen. Daarop werden zÿ in regementen verdeeld, en tot eene reguliere staande krÿgsmagt geordend. Hun godsdienstig geloof deed hen het Paradÿs als de belooning hunner wapenfeiten verwachten —en wel zulk een Paradÿs als naar hunne zinnelÿke gemoedsgesteldheid berekend was; het veroveren en uitplunderen van de steden en gewesten der ongeloovigen, gaf hen den voorsmaak der genoegens van het toekomend leven. Er werd zorg gedragen, door nieuwe ligtingen van jonge lieden van sterken ligchaamsbouw en moedigen geest, hen steeds voltallig te houden. Met zulke troepen, die niets dan oorlog kenden, was het den Turkschen Sultans mogelÿk, om over dappere maar zonder krÿgstucht of orde strÿdende benden van het Westelÿk Europa, te zegevieren.

Maar zulk een woest bloedgierig krÿgsvolk moest door oorlogzuchtige krachtvolle opperheeren worden in teugel gehouden;

en wanneer de Sultans te midden der genoegens van hun serail te Konstantinopel zich verweekelÿkten, en niet langer in persoon hunne troepen ten strÿde voerden, sloegen de Janitsaren aan het muiten, en de meeste Sultans zÿn door hen van hunne regering ontzet en ter dood gebragt geworden.

De Janitsaren de geheele Staatsmagt in handen bekomen hebbende, verbraken welhaast de verordeningen en instellingen, die hen tot eene geregelde en geduchte krÿgsmagt hadden gevormd. Zÿ verkregen verlof om in het huwelÿk te treden; vervolgens om hunne zonen in hun wapenkorps te doen inlÿven; en, gedurende jaren achter één in Konstantinopel en andere groote steden gevestigd zÿnde, gaven zÿ zich in vredestÿd zich aan onderscheidene neeringen en bedrÿven over, en verzuimden hunne krÿgsoefeningen. Daarna namen zÿ de kooplieden dier steden in hunne instelling aan, en werden dus weldra niets beters of anders dan zoo vele regementen vrÿwilligers, evenzeer onwillig als ongeschikt om eenigen langdurigen krÿg te voeren.

Terwÿl intusschen de Janitsaren van hunne oorspronkelÿke krÿgswaarde verloren, maakten de christen-legers voortgangen in de oorlogskunst. Hunne krÿgslieden wÿdden zich bÿ uitsluiting aan hun beroep.— De verbetering der schietgeweren en de uitvinding der bajonet had het geheel stelstelsel der krÿgskunde veranderd. Het gebruik van grof geschut, en de kunstmatige krÿgsbewegingen der troepen, maakten het oorlogen niet langer tot eene inspanning en aanwending van enkel ligchamelÿke sterkte en van persoonlÿken moed maar tot eene handeling, om welke te geleiden en te volvoeren, de hoogste vermogens van het meest geoefend verstand werden vereischt. Maar de Janitsaren verwierpen verre van zich ieder denkbeeld van zulk een kunstmatig krÿgvoeren: van daar, dat in den oorlog, die in 1769 met Rusland uitbrak, hunne troepen, in geordende veldslagen altÿd het onderspit delfden. Vergeefschelÿk dreef de *fetva* van den Mufti, of de belofte des eeuwigen levens, of de bedwelmende opium hen tegen het vuur der ongeloovige troepen in; de kogels bedroegden hen zoo nadrukkelÿk, en zonden zoo velen hunner naar het Paradÿs, dat de overblÿvenden met het verlies van eenige Provinciën den vrede kochten. Even zoo ging het in 1770, en zelfs in 1812. Op hetzelfde tÿdstip, waarin Napoleon met verhaaste marschen op Moscou aanrukte, waren de Turken zoo zeer door hunne nederlaag ontmoedigd, dat hÿ die, tot het voortzetten van den strÿd zoo uitnemend gunstige gelegenheid, de tegenwoordige Sultan, Mahmoud, met opoffering van Bessarabië en een gedeelte van Moldavie, zich den vrede liet voorschrÿven. De laatstvorige Sultan Selim was overtuigd van de minderheid der Turksche troepen, in tegenoverstelling van die der Europesche Mogendheden, en, ten einde eene verbeterde krÿgstucht in te voeren, wendde hÿ pogingen aan, die hem eindelÿk het leven kostteden.

“ Selim” zeide de redenaar, “ beproefde het, om eene hervorming te bewerkstelligen, maar vond zulks boven zÿne magt.— De Turken hadden nimmer het weldadige der beschaving genooten, noch waren door haar te besturen. De boekdrukkunst was bÿ hen niet bekend; in de geheele uitgestrektheid van hun gebied was nog nimmer een dagblad verschenen. Vergeefsche moeite was het, te willen redeneren met menschen die in hunne hersenen geene stof tot denken bezaten. Bovendien steeg ieder vooroordeel in hunne ziel tot razernÿ, op het bloote denkbeeld dat eenige de minste pogingen zouden aangewend worden om hen de kunsten der ongeloovigen te doen aanleeren. “Met den sabel der Janitsaren, zeiden zÿ, was het rÿk gewonnen, met denzelfden sabel zoude het ook behouden worden.”

“ Hoe ongerÿmd deze redenering ook schÿnen moge, zoo ging zÿ echter bÿ de Turken door, en ieder voorstel tot verandering ontmoette de woedendste en halsstarrigste tegenkanting. Laat dezulken, wier beginselen hen aansporen om de gevolgen van drukpersvrÿheid, van staatkundige openbare beraadslagingen, vrÿheid van Godsvereering te vreezen, op Turkÿe het oog vestigen. Daar hebben zÿ eenen staat van zaken juist zoo als zÿ dien zouden wenschen. Daar is hun *schoon ideaal*, de afgod hunner ziel! Maar let, op het einde. De meest nuttige verbeteringen, die tot het behoud des Rÿks meest gebiedend gevorderd wordende maatregelen, werden met moede door de vooroordeelen der onkundige menigte tegengehouden, en geen middel stond aan het Gouvernement ter beschikking om deze vooroordeelen uit te roeijen. Uit dit voorbeeld zien wÿ dus dat in de handen der regering de rede een veel magtiger werktuig is, dan bÿgeloof en onkunde.

Den tegenwoordigen Keizer gelukte het de Janitsaren ten onder te brengen, en hy had bereids het invoeren der Europesche krÿgstucht begonnen, maar de nu geëindigde oorlog brak uit, en belette hem eenigen voortgang daarmede te maken.

Zelfs indien de blinde godsdienstÿver des volks zich niet tegen alle invoering van Christenkunst en wetenschap kantte, en er dan ook eene merkelyke verbetering in de krÿgstucht aantebrengen ware, zoude het zeer te bezien staan, of het in een land als Turkÿe, in de eerste honderd jaren mogelyk zÿn zoude, de volksopvoeding zoodanig te verbeteren en interigten, dat zÿ een genoegzaam aantal officieren zoude vormen, om de krÿgsverrigten op vergrootte schaal tegen Europesche legers te besturen en vol te houden.

Nu ging de redenaar over tot de beschouwing van sommige der voornaamste kenmerkende trekken van het Turksch financiestelsel, als daar zÿn: het door iederen Christen betaalde hoofdgeld, de algemeene belasting-omslag over de dorpen en gehuchten, om het even wat hunne bevolking zÿ, en de daaruit natuurlÿk volgende verlating en ontvolking des lands; de verkoopbaarheid van alle ambten; het bÿ erfregt aan den staat toevallen van al den eigendom der Pachas en andere staatsdienaren; het door den Sultan verbeurdverklaren der Pacha-bezittingen; de op het volk uitgeoefende knevelarÿen en afpersingen; de vervalsching der granen, enz. Uit al hetwelk moet *blykbaar* worden dat het stelsel der financiën bÿ de Turken even gebrekkig is als hunne krÿgskunde; terwÿl de spreker, aangezien den aart der Turksche Staatsinstellingen, zyne redevoering meende te mogen besluiten, met de aanmerking, dat, “ de heerschappÿ dezer baarbaarsche horden over sommigen der schoonste gewesten van den aardbol, thans tot geluk der menschheid, en in het belang der beschaving, ten einde was gebragt.”

ALGIERS.

(Getrokken uit de jongste berigten van Europa.)

De laatste tÿdingen uit Frankrÿk melden dat er groote toebereidselen gemaakt worden om Algiers ter zee en te land aantevallen. Men heeft gemeend dat de krÿgsuitrusting eene andere bestemming zoude hebben, waarschÿnelÿk Griekenland of Egÿpte, maar er bestaat geene twÿfel dat dezelve naar Algiers bestemd is.

Twintig jaren geleden zoude eene, met bepaald voornemen tot het overmagtigen van dat rÿk gemaakte uitrusting, niet zonder toestemming van Groot Brittanje, gedaan zÿn geworden; en die toestemming zoude nimmer verkregen zyn geworden, zoo lang het met de staatkunde strookte, om den handel van andere mogendheden in de Middellandsche Zee, in bedwang te houden, door de zeeroovery van Algiers oogluikend te gedogen. Het afloopen van den oorlog op het vaste land overtuigde Groot Brittanje dat de Algerÿnen stout waren geworden door dezelfde aan hunne kapers verleende bescherming; en Lord Exmouth's geweldige doch geensins beslissende aanslag, leverde het bewÿs op dat het aan elke Europische mogendheid vrÿ stond voldoening te vorderen voor de aan dezelve gedane beleediging en de barbaren door eigen middel te straffen.

Hoe ver de magt van straffen door Engeland in het regt van overwinning mag uitgelegd worden, blÿft steeds te zien.— Wÿ gelooven echter dat het kabinet van St. James genoegzaam te huis te doen heeft en de Barbarÿsche staten op zich zelve laten zal om hunne eigene regten te verdedigen.

De vraag nu is, of het aan Frankrÿk zal lukken om met zyne zware zeemagt en 30,000 man landtroepen Algiers te overmeesteren? Dit zal van omstandigheden afhangen.

Karel de Vÿfde overwon met eene zeer groote krÿgsmagt Hÿraddin Barbarossa in Tunis, bezette de plaats, bouwde de forties van de Goletta en vond geene zwarigheid om bezit van dat vruchtbaar koningrÿk te blÿven behouden, en niettemin werden zÿne veterane troepen vóór Algiers vernield door den gesneden Hassan met 5000 Mooren en 800 Turken. Deze tegenspoed is echter toeteschryven aan een' verschrikkelÿk orkaan, welke op gezette tÿden aan de Barbarÿsche kusten woedt en niet aan eenig gebrek aan ervarenheid of dapperheid.

In het jaar 1775 toen de rÿkdommen van Peru en Mexico in Spanje gestort werden, besloot Karel de derde de Algerÿnen te straffen en het koningrÿk te overmeesteren; dien ten gevolge rustte hÿ uit *een en vÿftig* oorlogschepen waarvan zes linie schepen waren, en scheepte 26,000 soldaten in behalve 5000 matroozen en mariniers. Deze krÿgsmagt was genoegzaam om aan de kaap Spartel te worden geland en door Marocco, Algiers, Tunis en Tripoli te hebben getrokken; niettemin uit gebrek aan ervarenheid en dapperheid, mislukte het de gansche expeditie op eene noodlottige en schandelÿke wÿze.

In 1783 werd eene andere zware aanslag gedaan, welke geene gewigtige gevolgen had: de vloot beschoot het fort buiten het bereik van een kanonschot.

Lord Exmouth was driftig in zÿnen aanval op Algiers, doch door een geestige *coup de main* verzon hÿ de Algerÿnen benaauwd te maken, door voorbereidselen voor een' anderen aanval te maken zonder ammunitien voor drie volle lagen te hebben en dus bekwam hÿ den vrede.

De Amerikanen kwamen nooit tot een bombardement van Algiers, wÿl de Deÿ niet belust was om in verschil met hen te blÿven.

Het beschieten alleen van Algiers, verschaft slechts eene tÿdelyke overwinning. Het kan nooit gedaan worden zonder groot gevaar voor de vyandelÿke vloot; en, ofschoon de stad plat geschoten worde, zoo herstellen zÿ de schade en herhalen hunne zeeroovery.

Men zegt dat de hertog van Angouleme werkelÿk de bevelhebber van deze expeditie zal zÿn, en dat hy gaat gelÿk de goede St. Louis van Frankrÿk om voor de zaak van religie te strÿden. Dit is alles zeer goed, zoo ver als het gaat, maar de dagen der kruistogten zÿn voorbÿ en een of ander van Napoleon's oude maarschalken, zoude in deze expeditie meer uitvoeren voor de zaak der menschheid dan de Dauphin doen zal voor die der godsdienst. Het zoude vernederend zÿn voor de wapens van Frankrÿk en al deszelfs voormaals ingeoogste eereteekens schandvlekken, indien het hem met de tegenwoordige toebereidselen van deze expeditie mogte mislukken.

In de eerste plaats moet de expeditie vroeg in Junÿ ontschepen, ten einde op de plaats te zÿn, vóór dat het stormachtige saisoen een aanvang neemt.

Ten anderen zal de vloot een standpunt moeten nemen tegen over de baai om de ontscheping der troepen te dekken, welke dadelÿk in linie moet optrekken en in den rug van de stad aanrukken, alwaar dezelve niet zeer versterkt is; terwÿl de gansche vloot de fortificatien op de Mole aanvalt, moeten de troepen de stad bestormen en innemen. Deze gelyktÿdige aanval met 30,000 man te land, benevens eene evenredige park artillerie, en 30 schepen op de zee, zal het te heet maken, om lang te duren; en deze rooversbol moet vallen. De grootste naauwkeurigheid, vaardigheid en dapperheid, zoo wel ter zee als te land worden vereischt om zich van den goeden uitslag te verzekeren.

Het koningrÿk Algiers, hetwelke is het gedeelte van *Mauritania Tingitania* door de Romeinen *Ceasariensis* genaamd, beslaat meer dan 600 mylen van oost tot west. Oran, eene zeer sterke zeestad, werd door Spanje eenige jaren lang in bezit gehouden. De belangrÿkste en meest waardige stad in de binnenlanden van het rÿk is Constantine, gelegen 160 mÿlen van de Middellandsche Zee, zynde de *Sirta Sittinorum* van Plinius en een der prachtigste steden van Numadiën. Zy bezit omtrent 60,000 inwoners, die een zeer voordeeligen

handel dryven, en tarwe, gort, wol, kemelhaar, struis vederen, was, huiden, schapen, hoornvee, paarden, muilezels, talk, gevogelte en scheeps timmerhout uitvoeren, tot de waarde van een millioen pattienjes 's jaarlyks.

Bona is eene andere zeestad van eenig belang met 20,000 inwoners. Salee is thans in verval, doch was voormaals een zeer belangryk depôt voor de zeemagt.

In alles genomen, zouden wy zeggen, dat Algiers waardig is om veroverd te worden en in bezit van deszelfs overwinnaars te blyven; en de expeditie wel aangelegd wordende, kan niet missen te gelukken.

BEKENDMAKING.

DE genen die verlangen mogen Wissels te bekomen welke wegens den dienst van den Vestingbouw alhier, door den HoogEd. Gestr. Heer Directeur ad-interim dezer Kolonie op Zyne Excellentie den Minister voor den Waterstaat, de Nationale Nyverheid en Koloniën zullen getrokken worden, gelieven daartoe inschryvingtedeen by beslotenbiljetten die uiterlyk op Woensdag den 9en dezer, des voormiddags te elf ure, ter Algemeene Secretary moeten worden ingeleverd, om door den HoogEd. Gestr. Heer Directeur ad-interim voormeld te worden geopend, zullende de Wissels tot de som van Zes Duizend Guldens toe, aan de genen, dewelke de voordeeligste inschryving hebben gedaan, worden toegewezen.

Ter ordonnantie,
W. PRINCE, Sec.

Den 4den Juny 1830.

BEKENDMAKING.

HET Gemeente Bestuur dezes eilands, brengt hierby ter kennisse van de ingezetenen, dat, in opvolging van het besluit van den WelEd. Achtb. Raad van Policie gedagteekend 19den Mei ll. No. 7, tot voorkoming van verder misverstand of van verkeerde uitlegging van den waren sin van het 4de artikel der wet op het stelsel van belasting alhier dd. 15den February 1828, betrekkelyk tot de waarde van vaste goederen, aan welke men zich houden moet, by den aanslag der eigenaars van deselven in de belasting op eigendommen en bezittingen, voortaan in de acten van transport of koopbrieven van onroerende goederen zal worden uitgedrukt: dat de aanslag van zoodanig getransporteerd wordend onroerend goed, in de belasting op eigendommen en bezittingen, overeenkomstig het 4de artikel der wet op het stelsel van belasting dd. 15den February 1828, geschiedt volgens den laatsten koopschat daarvan, tydens het daarstellen der nieuwe orde van zaken in deze kolonie, en het in werking komen van het gemelde belasting stelsel op den 1sten Maart 1828, en dat dienvolgens in de acten van transport zal worden vermeld het montant van den koopschat en van de belasting welke daarvan jaarlyks door den eigenaar moet worden betaald; terwyl verder de Vendumeester de vorenstaande clausule by den openbaren verkoop van onroerende goederen, welker koopbrieven die clausule nog niet bevatten in het publiek zal voorlezen.

Het Gemeente Bestuur voornoemd,
THEOD. JUTTING,
President.
Ter ordonnantie van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.
Secretaris.

Den 2den Juny 1830.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 4den Juny 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 20 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 4den Juny 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand Juny zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 25 Centen per pond.

Kabristen en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—MEI.

29.	golet Eensgezindheid, Pool,	Rocas
	JUNY.	
1.	bark Sea Flower, Heyliger,	St. Eustatius
	—— Maria Manuela, Fernandez,	Coro
	golet Amable Lucia, Diedenhoven,	St. Thomas
	faluca Maria, Albertin,	Puerto Cabello
	golet Drie Zusters, Peron,	Mansanilla
2.	—— Irena, Hanzen,	Coro
	—— Dorothea, Guyot,	Aruba
	—— Gysbertha, De Brot,	Bonaire
3.	brik Arial, Allen,	Porto Rico
4.	bark Victoria, Tineo,	dito

UITGEKLAARD—MEI.

29.	golet Aurora, De Haseth,
	JUNY.
1.	golet Anthoinette, Simon,
2.	—— Ranger, Smith,
3.	—— Iliët, Jones,
	—— Dorothea, Guyot,
	bark Hebe, Bolio,
4.	golet Anthoinette, Nieves,
	bark Messenger, Hazell,
	—— Sea Flower, Heyliger,

Verleden Zondag den 30sten Mei is Z. M. brik Panter, gekommandeerd door den kapitein luitenant Bois, naar Suriname vertrokken. Wy vernemen dat de Panter eerst de eilanden St. Eustatius en St. Martin zal aandoen.

VENEZUELA.

(Uittreksel uit eenen brief van Puerto Cabello van een achtingswaardig persoon, gedagteekend den 28sten Mei laatstleden.)

"Heden zal Generaal Paez in de zitting van het Kongres verschynen ten einde den eed afteleggen als waarnemende provisioneellyk den post der uitvoerende magt van Venezuela. De Ministers zullen hunne posten aflèggen; en Generaal Soublette, Minister van Oorlog, bevindt zich te Caracas."

(Uit eenen brief van een' gedeputeerden van het Kongres van Venezuela, uit Valencia den 23sten Mei, leest men hetgeen volgt:—

"Op den 21sten des avonds kwam Generaal Paez alhier aan, en men zegt dat hy medegebragt had eene mededeeling van Generaal Bolivar, die zich beklaagde over het doortrekken van eenige Venezuelaansche troepen in het grondgebied van Nieuw Grenada. Ingevolge alhier in omloop zynde geruchten, zal het misschien zyn de overtogt binnen Casanare van 200 man troepen van de Apures, zonder voorkennis van Generaal Paez.

"Naar luid van berigten uit Varinas, wil men dat het Kongres van Bogota ontbonden is geworden; en dat men bezig is een provisioneel gouvernement daartestellen middelerwyl de nationale vertegenwoordiging van Nieuw Grenada zal byeen gekomen zyn, om de onderlinge staatsbelangen van Venezuela en Quito te regelen; ook zonde Bolivar naar Carthagena vertrokken zyn om aldaar te scheep te gaan.

"De Generaal Marino heeft van Tachira geschreven, meldende dat in een' naamloosen brief medegedeeld wordt, dat Bolivar vergezeld van de Generaals Ibarra en O'Leary vertrokken was, wegens de verklaring van Pastos, alwaar kolonel Obando zich aan het hoofd der troepen, welke de wapens voor de zaak der vryheid omgord hadden, bevond; dat Bolivar honderd duisend pattienjes voor zyne reis versocht had, welke hem waren toegestaan; en dat Generaal Caicedo de nationale vertegenwoordiging byeen geroepen had.

"In de zitting van het kongres op den 20sten en 21sten dezer, werd er beraadslaagd over de punten der mededeeling aan Bogota nopens de erkenning der onafhankelykheid van Venezuela; en na lange redetwisten werd er besloten om aan het kongres van Bogota de installatie van dat van Venezuela bekend te maken, vergezeld van al de dokumenten betreffende de eerste akten, en de volumes van verklaringen van al de steden in Venezuela, het gemelde kongres van Bogota onderrigtende dat dat van Venezuela bereid is om de stemmen der steden te onderschragen, echter met de goede meening om een verbond van eendragt en vriendschap als broeders te sluiten, in alle betrekkingen waarin de onderlinge belangens, waarmede al de landen welke de Columbiaansche natie uitmaken, vereenigd zyn."

(Getrokken uit eenen brief van een achtingswaardig persoon.)

"*Valencia, Mei* 26.—De kolonel Eraste en de generaal Valero, beide geboortig te Porto Rico, hadden een plan ontworpen om in overeenstemming met den generaal Carabaño het kongres door geweld van wapens uiteen te jagen. Valero ondersteund om zyn voornemen aan den kolonel Gabansas medetedeelen en hem tot de onderneming overtehalen. Gabansas verklikte hem, en ten gevolge van dien, werd hy door den gedeputeerde Anjel Quintero vóór het kongres openlyk aangeklaagd wegens aanslag tot regeringloosheid. Maar deze zamenzwering had wortels en takken; en hier werd algemeen gesproken van eene door den kolonel Torrealba te Potrero* opgemaakte akte, verzoekende eene volksvertegenwoordigende en strenge regering en geen ander President dan Bolivar te erkennen. Men wilde ook dat Generaal Infante te Potrero was benoemd geworden als civiel en militair opperhoofd met eenen raad van drie leden; en vertrouwde dat Generaal Infante en de kolonel Samora in het plan zouden toetreden. Generaal Bermudez, die chef is van de provintie Barcelona, bevond zich toen te Margarita, naar welke plaats eene faluche werd gezonden om hem die tyding medetedeelen.

"Men gelooft dat de ontwerper van het plan zich ophoudt te Mocundo, buitenplaats van den ouden Markies del Toro, oom van Bolivar, alwaar eenige daartoe zeer geschikte personen zich ophouden; en dat Valero een der werktuigen zy, wegens de betrekking waarin hy staat met den plan ontwerper, want hy heeft bevel gevoerd in Orituco, in de nabyheid van Potrero, waar hy eene slecht gewonne bezitting heeft."

(Men heeft den volgenden brief in Merida ontvangen.)

"*Bogota, den 23sten April* 1830.—Myn Heer en Vriend!—In haast neem ik de pen op om U medetedeelen en door U aan myne vrienden in deze stad, de heugchelyke tyding van onze staatkundige hervorming. Gisteren hadden eenige generaals, hebbende als hoofd werktuig den Spanjaard Demetrius Diaz, eene omwenteling willen bewerken; en om het ten uitvoer te brengen moest *Diaz*, vergezeld van eenige partyhangers, in de voornaamste straten rondloopen en uitroepen: *viva el Libertador y mueran todos del los partido contrario de adentro y fuera de esta ciudad*, (Leve de Bevryder, weg met al de aanhangers der tegenparty zoo binnen als buiten deze stad): en dan naderhand op ons aantevallen. Wy wisten het, en met de snelheid der electriciteit verspreidde zich het gerucht onder al de liberalen, en tot den Generaal Domingo Caicedo, tegenwoordige bewindhebber; wy wapenden ons in alleryl en trokken op in de plaza. Generaal Antonio Obando nam het bevel over de Burgery op zich en begon deselve te doen vergaderen en te wapenen. Wy zwoeren met Generaal Montilla om liever te sterven dan langer de beledigingen en kwellingen te dulden welke aan ons gedaan worden. Men liet ons het park over en wy bleven in eene ontsag wekkende houding. Er werden onverwyld bevelen uitgevaardigd tot het in hechtenis nemen van Diaz; die thans gevangen zit. Hy heeft duizende beledigende uitdrukkingen gebezigd tegen den minister van oorlog en het schynt dat hy het gansche plan zal ontdekken.

"Wy hebben den nacht in onrust doorgebragt, doch zyn heden gerust. Op ons verzoek heeft men Generaal Urdaneta tot opperbevelhebber benoemd; wy rekenen dat al de troepen aan onze zyde zyn; en Generaal Briceño de kommandant, is afgezet geworden.

"De kolonel Jose Maria Briceño is bevelhebber van de ruitery en Caicedo is tot civiel opperhoofd benoemd. Van dit alles is Bolivar onderrigt en hy moet weldra vertrekken; doch wy willen dat hy in der minne van ons vertrekke. Wy zyn thans vry en reeds meesters van onze regten en van ons lot. Binnen korten tyd zal er eene Conventie van Grenada byeen vergaderd worden en zullen wy het geluk genieten Venezuelanen en Grenadianen elkander te zien omhelzen.

(get.) "ROMUALDO LIEVANA.

"Aan den Heer Juan de Dios Picon."

* Deze is de grensscheiding tusschen de provintien Caracas en Barcelona.

FROM AMERICAN PAPERS.

DREADFUL INUNDATION AT VIENNA.—On the 1st March, the Danube, which had been greatly swelled by the channel having been blocked up by the ice, and also by two days thaw, burst over the banks, breaking down every dam or wall that opposed its course; and in one hour all the suburbs that lie near the Danube, the chief of which are the Rosau and the Leopoldstadt, each containing 25,000 inhabitants, were in a state of total submersion. Every steet was suddenly converted into a canal, where the waters were gushing and foaming, and forcing their way into the houses to the height of 7, 8 or 12 feet. It stole upon the unsuspecting sufferers in the night, and advanced with such rapidity, that in many instances only one or two menbers of large families had time to escape, and even those that reached a place of safety, were obliged to remain the whole night in a state of nudity, exposed to the inclemency of the air; in some houses whole families have been found drowned in their beds; in others they had climbed up the chimneys to the roofs of their houses, and many bodies have been found naked in the court yards, caked in ice, and bearing the appearance of crystallized corpses. The number of animals that have perished is enormous. In the Rosau, not a single family but has lost its cow, horse, and pigs; and in the Horse Barracks alone, forty horses have perished. Of the number of persons who have perished it is imposible to form any just notion—200 is mentioned; yet this would seem but few. The greatest height of the water was 23 feet 6 inches above 0. A letter dated the 6th says, the waters are now returning into the usual channel of the Danube.

The *Austrian Observer* of the 6th March states, that the mass of ice, which had blocked up the Danube near the capital, and caused a terrible inundation, had broken up, and was floating down the river, so that the water was subsiding. The number of persons who have lost their lives in this catastrophe, supposed at first to be 30, was found, on the 5th inst. to be 72. No accounts had been received at Vienna from beyond the Tabor Bridge, and the country on the left bank of the Danube, but it was feared that many persons had perished in the floods. The Emperor and other charitable persons had sent large sums for the relief of the sufferers, who had lost their houses and property. Private letters carry the number of persons who have perished to 400.

The Hamburgh Correspondent contains, under date of Bremen, March 6, the following very melancholy details of the inundation caused by the late thaw:—We are now on an island, which is hourly diminished by the rising of the water.—Our roads, dykes, banks, and bridges, are partly destroyed, or on the point of destruction. All our villages are under, which, since the breaking of a dyke last night, pours into our suburbs. The inhabitants of the country suffer greatly. Whilst the tops of houses are their only abode, their cattle have been standing in water two or three feet deep. Bread and provisions are forwarded in boats from the towns to the villages, and the sick and houseless are taken in and supplied with food. The mass of ice which had accummulated on the Weser below this town increased the evil, but it is now breaking up."

According to recent calculations of different authors, the proportion of persons of unsound to people of sound mind, in the undermentioned places, is as follows. In London, one in 600; in Paris, one in 350; in Scotland, one in 400; throughout England and Wales, one in 2000. In the state of New-York, the population of which amounted in 1825 to 1,616,458 inhabitants, the number of lunatics is reckoned at 819; that of idiots at 1421, making about one of unsound to 720 of sound mind. The general proportion of cures in the hospitals for lunatics in the different countries is estimated at 44-81 to the hundred in France; 37-40 to the hundred in England; and 41-30 to the hundred in the United States of America.

The National Debt of England, as returned to the House of Commons in the year 1800, was in 1780,228,-231,257 pounds; taxes 16,315,895. In the year 1800, it was 441,699,918; taxes 36,728,000—and in 1821, 785,-530,326 pounds; taxes 50,000,000.

To maintain the system of slavery in the British West India Colonies, England is drained of £3,877,055.

The amount of silver coined in Great Britain, from 14th June, 1826, to 31st Dec. 1829, was £113,110.

Some idea of the splendour of the late ball given in Paris for the benefit of the poor, may be formed from the quantity of refreshments consumed by the guests. They disposed of 8000 ices, orgeats, lemonades, &c.; 8000 cakes. There were burned in the theatre 1000 lbs. of wax candles.

The whole surface of France is 107,495,600 acres, of which nearly one-eighth is covered with wood, one-sixth of which belong to government, who derive from them a net revenue of 22,000,000 francs.

Sierra Leone.—Accounts received in England, state that hostilities had taken place between the Timmanees and the Soosoos, which had seriously interrupted the timber trade at that port; hopes were however, entertained of a speedy accommodation taking place between the contending tribes, as the Chief of the Soosoos had been captured and subsequently beheaded by the other party.

Mr. Chabert, the Fire King, is practising his experiment with poison; he has satisfied a meeting of physicians that he possesses an antidote to the poison of Prussic acid.

FROM AN ENGLISH PAPER OF THE 12TH MARCH 1830.

SETTLEMENT OF GREECE.

It seems determined, finally, that Prince Leopold is to be the Ruler of Greece. The adhesion of Russia to some petty matter of technical formality is alone waited for. When that arrives, the resolution of the Sovereigns will be made known. In examining this appointment, we may consider the character and quality of the nominee—the effects his appointment may produce to England—its effects to Greece—the real motives of the appointment, and how far they are likely to be justified.

Of Prince Leopold the English public know, that he is the widower of the Princess Charlotte, the brother of the Duchess of Kent, and the uncle of the next person in succession to the Heir Presumptive. Some few may recollect that, before coming hither, he was a captain of hussars, and a younger brother of that order of Princes of whom Burns says, "they are better just than want ay." He has never held any military command nor any civil appointment. His talents as a soldier and a statesman, therefore, have hitherto been hid in a napkin. He is, so far as the public is aware, ignorant of the language, laws, customs, habits of his subjects. He is an alien to the soil he is about to govern: his modes of thinking, his conceptions of right, his feelings, his affections, every thing in him and about him, are as foreign, in the estimation of the supple, changeful, vain, and versatile Greeks, as his barbarous name and Gothic kindred. We will not say that under all the circumstances of disqualification, he may not contrive to play the king very passably; nor will we say that we ourselves may not contrive to play the fiddle very passably—only the Prince's monarchical, like our musical capabilities, have not yet been tested.

Let us consider the effects to England to this nomination. Having sent him to Greece, we must maintain him there. France will not pay, Austria cannot, Russia is out of the question. From what quarter soever he borrows, we must guarantee the loan, and make good the dividends. We might as well demand a knee-buckle from a Highlandman as an obulus from the Greeks.—They are bankrupt and beggared, without commerce, without agriculture, unable to satisfy a tithe of their present engagements, and more unwilling than incapable. To ask them to bear the burden of a king and a court, would be unreasonable and absurd. They would fly to their old tyrants the Turks, as a refuge against the less tolerable tax of legitimate authority. We must not only provide for the Prince's outfit, and furnish his table in the wilderness of the Morea—we must defend him from the seditions which his settlement there will not fail to provoke. We have no doubt of the Prince's good intentions, nor of the good intentions of the Allies. But it is human nature to repel even good when it is forced upon our acceptance. The Greeks for the last seven or eight years have been doing what they liked. It is no doubt much better they should do what we like; but will they be persuaded to think so? On the contrary, we should not be surprised if the foolish and ungrateful people were to think as lightly of a Prince as of a Pacha, unless he have a decent "tail" to enforce his bidding. England, therefore, must furnish Leopold with soldiers, or the means of getting them, as well as a court. Nor is this all—A few hundred resolute fellows, aided by a few hundred well-paid places, may keep the people and the chiefs in a tolerable state of quiet. Beating for the small, and bribing for the great, are the instrument of government everywhere. But suppose Austria to begin nibbling on the Northern, or Turkey on the Eastern frontier,—or suppose any accident to disturb the excellent understanding that now prevails among the Allies,—how will Leopold defend himself? If, for instance, the Emperor should offer the Greeks an Archduke in exchange for their Prince, could we sit still and witness the exchange? Would not the same necessity which compelled us to protect him from his subjects, compel us to defend him against his enemies? The inevitable consequence, then, of sending Leopold to Greece, must be to involve England in a large present expense, with a reversionary share in all the wars, domestic or foreign, that he and his heirs may have to wage for the next fifty years.

On the effects of the nomination to the Greeks we shall not dwell, because we are aware it is antiquated to speak of patriotism or principle in individuals, much more in nations. We shall only ask, what answer we, at the termination of *our* civil wars, would have given to the King of France, had he, with every expression of gratulation on our established independence, told us that we must accept of a Portuguese Prince for our future monarch, whether we liked him or not—that he and the Emperor and the King of Spain concurred in the choice, and that our only part in the arrangement was to submit and say nothing? We question whether the fact of the Prince being of a different country, tongue, and faith, —even though he happened to have no appointment at the moment, and was therefore ready, like Prince Leopold, for any vacancy,—would have insured him a welcome reception, or that our gratitude to his Most Christian Majesty would have been commensurate to the fatherly care he took of us.

We now come to the real motives of this kingmaking project. England has taken praise to herself for her strict neutrality in the war between Russia and Turkey. It was meet we should laud ourselves, for nobody else did. But in the midst of all our pretended moderation, we had a certain little sneaking wish to give check to the Czar, could we have found an opportunity. The opportunity has arrived. We could not shape a stand in Roumelia, but Leopold may take up a position for us in the Morea. The liberty which we boast our intention of establishing there, is liberty to fight the battles of Western Europe against the mighty potentate of the North, until the powers that dread his progress have time to gird themselves for the contest. Greece is the dwarf whose arms and legs are to furnish employment for the enemy's sword, while his giant ally is whetting his weapon. But the dwarf in this case will be found too wily for his huge companion—he will prefer whole bones with his foe to a broken head with his friend. Had Capo d'Istria been chosen sovereign of Greece, as seemed the most natural plan, a barrier, and a formidable one, might have been erected against the Russians. True, he was attached to the Czar; but he was a Greek, his family was Greek, the feelings of country and of kin were opposed to the feelings of gratitude. Above all, he was weak, and could not subdue his countrymen to his purpose, had his purpose been treacherous; he was watched, and could not gain them over. Under his sway, Greece would for some years to come have been a land "of sturt and strife;" we should have heard a great deal about its lawlessness and irregularity; but amidst all this seeming confusion, the patriotic virtues of independence and hatred of a foreign yoke would have waxed strong. Had Russia marched under such circumstances to the attack of Western Europe, she must have cut her way through a band of men who did not fight to maintain finespun theories about the balance of power, but because they had freedom, and were determined to keep it. Now put the case in ouw own way. We does not assert that really and truly the thing will turn out so, but in appearance the Greeks must henceforth be as much the thralls of England as they have been the thralls of Turkey. We shall not cut off their ears and noses; but they will still, as heretofore, be exposed to the severest fate that can befall a free and feeling people—"a stranger will stand in their gates." It is hopeless to look for cordiality between the governed and the governor under such circumstances. The King who is placed on his throne by the hands of foreigners must be a traitor, or an ingrate; he must betray his allies, or his subjects. It is almost impossible that he should escape the hatred and suspicion of both parties; it is altogether impossible that he should merit or deserve their love and confidence. We do not say that the Greeks will break out into open rebellion because of Leopold's appointment. They may receive him with apparent kindness. No people know better to express what they do not feel. His appointment too, may, in the first instance, retard the advance of Russia; but it will only accelerate its progress in the end. Internal discord is the mightiest weapon in the hands of an invading enemy.—*Spectator.*

(From the *London Courier* of Monday.)

The Prince will not be accompanied by any extraordinary military *cortege*, and the French troops at present in Greece, amounting to eighteen hundred or two thousand men, will remain to perform the necessary duty, and to preserve the public tranquillity, for which purpose, according to existing appearances, they will be found perfectly adequate. In fact, no serious opposition to the proposed arrangement is at all anticipated; and the little intrigues and heartburnings which are natural, and perhaps, under the circumstances, unavoidable, will, as a matter of course, and without much effort, almost immediately subside.

Of the financial arrangements, and of the amount of external assistance, *required* or *expected* (it is necessary to mark the distinction implied by these words) we cannot yet speak confidently; but we can do that which, in the absence of authentic information, may be not without its use—we can caution all those whom it may concern to receive with suspicion the positive and circumstantial statements which have been already put forward, and of which more are sure to follow. We again repeat, that when the pending arrangements are ripe for disclosure we shall not be backward in communicating them.